

Arrest

nr. 236 424 van 5 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 oktober 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 228 481 van 5 november 2019 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 8 november 2019.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 oktober 2019 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de PZ Dilbeek op 28/10/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: F. A. (..)

voornaam: G. (..)

geboortedatum: 03.05.1998

geboorteplaats: Goiânia/Go

nationaliteit: Brazilie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 2°

O de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord - 08/11/2010 - Agreement between the European Union and the Federative Republic of Brazil on short-stay visa waiver for holders of diplomatic, service or official passports of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Betrokkene is in het bezit van een Braziliaans paspoort zonder stempels en verklaart sinds maart 2003 in België te verblijven.

x 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Op 25.06.2019 werd een proces-verbaal opgemaakt te zijnen laste wegens illegale tewerkstelling, PV HV.69.LC.005424/2019 van de PZ Dilbeek.

Betrokkene verklaart dat hij in België woont met zijn familie. Hij verklaart eveneens dat hij hier een vriendenkring heeft.

Uit het administratief dossier blijkt dat hij in België woont bij zijn ouders en zijn 2 broers. Dit geeft betrokkene niet automatisch een verblijfsrecht. Uit illegaal verblijf, wat conform artikel 75 van de Vreemdelingenwet een misdrijf is, kunnen geen rechten geput worden. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/ Letland, § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). Bovendien verblijft geheel het gezin zonder verblijfsrecht in het Rijk. De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurio en a./Slovenië, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. De verwijdering van het grondgebied heeft in casu betrekking op het hele gezin. De verwijderingsbeslissing brengt dus geen verbreking van de familiale cel teweeg, te meer daar daar de andere gezinsleden eveneens verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten hebben

genegeerd, waardoor betrokkene niet ernstig kan voorhouden dat hij enkel in België deel kan blijven uitmaken van het gezin. De verwijdering is immers beslist voor het hele gezin. Zij dienen tezamen het Rijk te verlaten en terug te keren naar het land van herkomst of een land waar zij op wettelijke wijze binnen kunnen. Betrokkene kan dus samen met het gehele gezin waarvan hij deel uitmaakt, het gezinsleven verderzetten in het land van herkomst of elders.

Er blijkt verder ook niet dat hij eventuele vriendschapsrelaties die hij zou hebben opgebouwd in precair verblijf, niet vanuit het buitenland kan onderhouden. Rekening houdende met de omstandigheden van de zaak, blijkt niet dat wanneer het privéleven dat betrokkene in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole en met maatregelen ter bescherming van de openbare orde, dit leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in zijn privéleven. Voor zover betrokkene aanhaalt dat het centrum van zijn belangen in België ligt omdat hij zijn leven alhier opgebouwd zou hebben en structuur gegeven en hij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht zou hebben in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

Gelet op wat vooraf gaat primeert het algemeen belang op het privaat belang, en bestaat en rust er geen positieve verplichting op België, waardoor de doelstellingen van de vreemdelingenwet, die een politiewet is, in acht moeten worden genomen. Bijgevolg wordt geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart dat hij een allergie heeft met betrekking tot temperatuurverschillen.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene nooit een aanvraag op basis van artikel 9ter heeft ingediend. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Risico op onderduiken

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Op 25.06.2019 werd een proces-verbaal opgemaakt te zijnen laste wegens illegale tewerkstelling, PV HV.69.LC.005424/2019 van de PZ Dilbeek.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem ter kennis gegeven op 25.06.2019 (bijlage 13).

Betrokkene volgde als minderjarige de procedures van zijn ouders en diende also 3 aanvragen in voor het verwerven van verblijf op humanitaire gronden (9bis), op 05/01/2006, 20/08/2009 en 26/04/2011. Deze aanvragen werd telkens onontvankelijk verklaard door DVZ en deze beslissingen werden alle aan betrokkenes ouders ter kennis gegeven tezamen met bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen de eerste en de derde weigering van DVZ werd beroep aangetekend, maar dit werd telkens door de RVV verworpen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Risico op onderduiken

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Op 25.06.2019 werd een proces-verbaal opgemaakt te zijnen laste wegens illegale tewerkstelling, PV HV.69.LC.005424/2019 van de PZ Dilbeek.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem ter kennis gegeven op 25.06.2019 (bijlage 13).

Betrokkene volgde als minderjarige de procedures van zijn ouders en diende also 3 aanvragen in voor het verwerven van verblijf op humanitaire gronden (9bis), op 05/01/2006, 20/08/2009 en 26/04/2011. Deze aanvragen werd telkens onontvankelijk verklaard door DVZ en deze beslissingen werden alle aan

betrokkenes ouders ter kennis gegeven tezamen met bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen de eerste en de derde weigering van DVZ werd beroep aangetekend, maar dit werd telkens door de RVV verworpen.

Betrokkene verklaart dat hij in België lager, middelbaar en hoger onderwijs heeft gevolgd. Op dit moment zou hij in het tweede jaar architectuur zitten aan de UCL.

Betrokkene haalt zijn studie intenties in België aan. Het recht op onderwijs bevat echter geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast. (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). In het kader van zijn re-integratie kan betrokkene de verbeterde en verworven competenties, ten gevolge van de reeds gedane studies in België, inzetten in het land van herkomst. Betrokkene kan vanop de bevoegde consulaire of diplomatieke post in het buitenland een aanvraag tot studies in België indienen vanaf de datum waarop betrokkene voldoet aan de juridische voorwaarden om dergelijke aanvraag in te dienen.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Brazilië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij een allergie heeft met betrekking tot temperatuurverschillen.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene nooit een aanvraag op basis van artikel 9ter heeft ingediend.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Op 25.06.2019 werd een proces-verbaal opgemaakt te zijnen laste wegens illegale tewerkstelling, PV HV.69.LC.005424/2019 van de PZ Dilbeek.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem ter kennis gegeven op 25.06.2019 (bijlage 13).

Betrokkene volgde als minderjarige de procedures van zijn ouders en diende alzo 3 aanvragen in voor het verwerven van verblijf op humanitaire gronden (9bis), op 05/01/2006, 20/08/2009 en 26/04/2011. Deze aanvragen werd telkens onontvankelijk verklaard door DVZ en deze beslissingen werden alle aan betrokkenes ouders ter kennis gegeven tezamen met bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen de eerste en de derde weigering van DVZ werd beroep aangetekend, maar dit werd telkens door de RVV verworpen.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Brazilië.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, (naam validerende ambtenaar), attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van de PZ Dilbeek, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel, de betrokkene, F. A., G. (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum 127bis te Steenokkerzeel."

1.2. Op 28 oktober 2019 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de PZ Dilbeek op 28/10/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer:

naam: F. A. (..)

voornaam: G. (..)

geboortedatum: 03.05.1998

geboorteplaats: Goiânia/Go

nationaliteit: Brazilië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 28/10/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Risico op onderduiken

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Op 25.06.2019 werd een proces-verbaal opgemaakt te zijnen laste wegens illegale tewerkstelling, PV HV.69.LC.005424/2019 van de PZ Dilbeek.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem ter kennis gegeven op 25.06.2019 (bijlage 13).

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart dat hij in België woont met zijn familie. Hij verklaart eveneens dat hij hier een vriendenkring heeft.

Uit het administratief dossier blijkt dat hij in België woont bij zijn ouders en zijn 2 broers. Dit geeft betrokkene niet automatisch een verblijfsrecht. Uit illegaal verblijf, wat conform artikel 75 van de Vreemdelingenwet een misdrijf is, kunnen geen rechten geput worden. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/ Letland, § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). Bovendien verblijft geheel het gezin zonder verblijfsrecht in het Rijk. De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurio en a./Slovenië, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. De verwijdering van het grondgebied heeft in casu betrekking op het hele gezin. De verwijderingsbeslissing brengt dus geen verbreking van de familiale cel teweeg, te meer daar daar de andere gezinsleden eveneens verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten hebben genegeerd, waardoor betrokkene niet ernstig kan voorhouden dat hij enkel in België deel kan blijven uitmaken van het gezin.

De verwijdering is immers beslist voor het hele gezin. Zij dienen tezamen het Rijk te verlaten en terug te keren naar het land van herkomst of een land waar zij op wettelijke wijze binnen kunnen. Betrokkene

kan dus samen met het gehele gezin waarvan hij deel uitmaakt, het gezinsleven verderzetten in het land van herkomst of elders.

Er blijkt verder ook niet dat hij eventuele vriendschapsrelaties die hij zou hebben opgebouwd in precair verblijf, niet vanuit het buitenland kan onderhouden. Rekening houdende met de omstandigheden van de zaak, blijkt niet dat wanneer het privéleven dat betrokkene in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole en met maatregelen ter bescherming van de openbare orde, dit leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in zijn privéleven. Voor zover betrokkene aanhaalt dat het centrum van zijn belangen in België ligt omdat hij zijn leven alhier opgebouwd zou hebben en structuur gegeven en hij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht zou hebben in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

Gelet op wat vooraf gaat primeert het algemeen belang op het privaat belang, en bestaat en rust er geen positieve verplichting op België, waardoor de doelstellingen van de vreemdelingenwet, die een politiewet is, in acht moeten worden genomen. Bijgevolg wordt geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart dat hij een allergie heeft met betrekking tot temperatuurverschillen.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene nooit een aanvraag op basis van artikel 9ter heeft ingediend. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene haalt zijn studie intenties in België aan. Het recht op onderwijs bevat echter geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast. (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). In het kader van zijn re-integratie kan betrokkene de verbeterde en verworven competenties, ten gevolge van de reeds gedane studies in België, inzetten in het land van herkomst. Betrokkene kan vanop de bevoegde consulaire of diplomatieke post in het buitenland een aanvraag tot studies in België indienen vanaf de datum waarop betrokkene voldoet aan de juridische voorwaarden om dergelijke aanvraag in te dienen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

1.3. Bij arrest nr. 228 481 van 5 november 2019 werd de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de bestreden beslissingen door de Raad verworpen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Uit informatie van de dienst vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekende partij op 10 december 2019 zonder verzet vertrokken is naar haar land van herkomst, zijnde Brazilië.

2.2. De Raad stelt ter terechtzitting de vraag naar het belang van de verzoekende partij bij het beroep gericht tegen het uitgevoerde bevel om het grondgebied te verlaten.

Er dient immers te worden opgemerkt dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Dit belang dient te bestaan, niet enkel op het ogenblik van de indiening van het beroep tot nietigverklaring, maar tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad (RvS 14 november 1997, nr. 69.601, TB.P. 1998, 614; RvS 16 maart 1994, nr. 46.528, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Daar verzoekende partij door haar repatriëring uitvoering heeft gegeven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, ontbeert zij actueel belang bij haar beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

De advocaat van de verzoekende partij stelt zich terzake te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Het beroep met betrekking tot de eerste bestreden beslissing is onontvankelijk bij gebrek aan actueel belang.

3. Onderzoek van het beroep met betrekking tot het bestreden inreisverbod

3.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“VI. MOYEN UNIQUE

Pris de la violation et de l'erreur manifeste d'appréciation :

- *de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme (ci-après, « CEDH ») ;*
- *des articles 7 et 52 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne (ci-après, « La Charte »);*
- *des articles 7, 62, 74/11, 74/13 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 (ci-après, « LE »);*
- *des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, relative à la motivation des actes administratifs ;*
- *du droit fondamental à une procédure administrative équitable, des droits de la défense, des principes généraux de droit administratif de bonne administration, du principe audi alteram partem, du droit d'être entendu (principe de droit belge et de droit européen), et du devoir de minutie et de prudence ;*

1. Normes dont la violation est invoquée

L'article 8 CEDH protège la vie privée et familiale :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

L'article 7 de la Charte protège la vie privée et familiale également.

L'article 52.1 de la Charte limite les restrictions dans ces droits fondamentaux comme suit :

« Toute limitation de l'exercice des droits et libertés reconnus par la présente Charte doit être prévue par la loi et respecter le contenu essentiel desdits droits et libertés. Dans le respect du principe de proportionnalité, des limitations ne peuvent être apportées que si elles sont nécessaires et répondent effectivement à des objectifs d'intérêt général reconnus par l'Union ou au besoin de protection des droits et libertés d'autrui. »

Art. 7 LE :

« Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut, ou, dans les cas visés aux 1°, 2°, 5°, 9°, 11° ou 12°, le ministre ou son délégué doit donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé]

1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

2° s'il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé;

3° si, par son comportement, il est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale;

4° s'il est considéré par le Ministre [2 ...]2 comme pouvant compromettre les relations internationales de la Belgique ou d'un Etat partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique;

5° [2 s'il est signalé aux fins de non-admission ou d'interdiction de séjour dans le système d'information Schengen ou dans la Banque de données Nationale Générale;]2

6° s'il ne dispose pas de moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans le pays de provenance ou le transit vers un Etat tiers dans lequel son admission est garantie, et n'est pas en mesure d'acquérir légalement ces moyens;

7° s'il est atteint d'une des maladies ou infirmités énumérées à l'annexe de la présente loi;

8° s'il exerce une activité professionnelle indépendante ou en subordination sans être en possession de l'autorisation requise à cet effet;

9° si, en application des conventions ou des accords internationaux liant la Belgique, [3 ou en application des accords bilatéraux en vigueur le 13 janvier 2009 entre les Etats membres de l'Union européenne et la Belgique,]3 il est remis aux autorités belges par les autorités des Etats contractants en vue de son éloignement du territoire de ces Etats;

10° si, en application des conventions ou des accords internationaux liant la Belgique, [3 ou en application des accords bilatéraux en vigueur le 13 janvier 2009 entre les Etats membres de l'Union européenne et la Belgique,]3 il doit être remis par les autorités belges aux autorités des Etats contractants;

11° s'il a été renvoyé ou expulsé du Royaume depuis moins de dix ans, lorsque la mesure n'a pas été suspendue ou rapportée;

12° si l'étranger fait l'objet d'une interdiction d'entrée ni suspendue ni levée.]

Sous réserve de l'application des dispositions du Titre IIIquater, le ministre ou son délégué peut, dans les cas visés à l'article 74/14, § 3, reconduire l'étranger à la frontière.

A moins que d'autres mesures suffisantes mais moins coercitives puissent être appliquées efficacement, l'étranger peut être maintenu à cette fin, pendant le temps strictement nécessaire à l'exécution de la mesure, en particulier lorsqu'il existe un risque de fuite ou lorsque l'étranger évite ou empêche la préparation du retour ou la procédure d'éloignement, et sans que la durée de maintien ne puisse dépasser deux mois.

Le ministre ou son délégué peut, dans les mêmes cas, assigner à résidence l'étranger pendant le temps nécessaire à l'exécution de cette mesure.]

Le Ministre ou son délégué peut toutefois prolonger cette détention par période de deux mois, lorsque les démarches nécessaires en vue de l'éloignement de l'étranger ont été entreprises dans les sept jours ouvrables de la mise en détention de l'étranger, qu'elles sont poursuivies avec toute la diligence requise et qu'il subsiste toujours une possibilité d'éloigner effectivement l'étranger dans un délai raisonnable ;

Après une prolongation, la décision visée à l'alinéa précédent ne peut plus être prise que par le Ministre.

Après (cinq) mois de détention, l'étranger doit être mis en liberté.

Dans le cas où la sauvegarde de l'ordre public ou la sécurité nationale l'exige, la détention de l'étranger peut être prolongée chaque fois d'un mois, après l'expiration du délai visé à l'alinéa précédent, sans toutefois que la durée totale de la détention puisse de ce fait dépasser huit mois. »

L'article 74/11 de la loi du 15.12.1980 impose la prise en compte « de toutes les circonstances propres à chaque cas » lors de la prise d'une interdiction d'entrée et de la définition de sa durée :

« § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque:

1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour;

2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

§ 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.

§ 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée.

L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4.

L'article 74/13 LE entend transposer des obligations découlant de la « directive retour » (directive 2008/115) :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

Art. 74/14 LE :

« § 1er. La décision d'éloignement prévoit un délai de trente jours pour quitter le territoire.

Le ressortissant d'un pays tiers qui, conformément à l'article 6, n'est pas autorisé à séjourner plus de trois mois dans le Royaume, bénéficie d'un délai de sept à trente jours.

Sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, le délai octroyé pour quitter le territoire, mentionné à l'alinéa 1er, est prolongé, sur production de la preuve que le retour volontaire ne peut se réaliser endéans le délai imparti.

Si nécessaire, ce délai peut être prolongé, sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, afin de tenir compte des circonstances propres à sa situation, comme la durée de séjour, l'existence d'enfants scolarisés, la finalisation de l'organisation du départ volontaire et d'autres liens familiaux et sociaux.

Le ministre ou son délégué informe par écrit le ressortissant d'un pays tiers que le délai de départ volontaire a été prolongé.

§ 2. Aussi longtemps que le délai pour le départ volontaire court, le ressortissant d'un pays tiers est protégé contre un éloignement forcé.

Pour éviter le risque de fuite pendant ce délai, le ressortissant d'un pays tiers peut être contraint à remplir des mesures préventives.

Le Roi définit ces mesures par un arrêté délibéré en Conseil des ministres.

§ 3. Il peut être dérogé au délai prévu au § 1er, quand :

1° il existe un risque de fuite, ou;

2° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas respecté la mesure préventive imposée, ou;

3° le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale, ou;

4°

5° il a été mis fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers ou retiré en application des articles 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 ou 74/21, ou;

6° la demande de protection internationale d'un ressortissant de pays tiers a été déclarée irrecevable sur la base de l'article 57/6, § 3, alinéa 1er, 5° ou a été considérée comme manifestement infondée sur la base de l'article 57/6/1, § 2.

Dans ce cas, la décision d'éloignement prévoit soit un délai inférieur à sept jours, soit aucun délai. »

Les obligations de motivation (dont l'article 62 LE et les articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991, précités) imposent à l'administration d'exposer les motifs sur lesquels repose une décision (motivation formelle), mais également que cette motivation soit vérifiable, exacte, pertinente, adéquate et admissible (motivation matérielle) - (CE, 25 avril 2002, n° 105.385). La motivation doit être suffisamment claire et compréhensible.

Le principe de proportionnalité, principe de droit européen et de droit belge, également visé par l'article 52.1 de la Charte précitée, et qui régit le contrôle des ingérences dans les droits fondamentaux en cause, impose un rapport adéquat entre la mesure et les faits sur lesquels elle se fonde. « S'agissant de la proportionnalité de l'ingérence constatée, il convient de rappeler que le principe de proportionnalité exige, selon une jurisprudence constante de la Cour, que les actes des institutions de l'Union ne dépassent pas les limites de ce qui est approprié et nécessaire à la réalisation des objectifs légitimes poursuivis par la réglementation en cause, étant entendu que les inconvénients causés par celle-ci ne doivent pas être démesurés par rapport aux buts visés (voir, en ce sens, arrêts Afton Chemical, C 343/09, EU:C:2010:419, point 45; Nelson e.a., C 581/10 et C 629/10, EU:C:2012:657, point 71, ainsi que Sky Österreich, C 283/11, EU:C:2013:28, point 50). » (CJUE 15.02.2016, J.N., C-601/15, pt 54).

Le principe de bonne administration implique que l'administration doit s'informer avec soin avant de prendre ses décisions et motiver adéquatement celles-ci. La minutie dont doit faire preuve l'administration dans la recherche et l'évaluation des faits pertinents a déjà été consacrée de longue date par le Conseil d'Etat : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1966, n°58.328) ; procéder « à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (C.E., 31 mai 1979, n°19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (C.E., Claeys, no. 14.098, du 29 avril 1970).

Les droits de la défense, et le droit à une procédure administrative équitable, en ce compris les principes de bonne administration, le devoir de minutie, le droit d'être entendu et le principe « audi alteram partem », imposent à la partie défenderesse d'inviter, ou à tout le moins de « mettre en mesure », l'étranger à/de faire valoir ses arguments à l'encontre des décisions qu'elle se propose de prendre :

« qu'en égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause; qu'il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à

ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigne du territoire (...); que seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue; » (C.E. n°230293 du 24 février 2015, nous soulignons ; voy. également C.E. n°230257 du 19.02.2015 ; CE n°233.257 du 15.12.2015 ; CE n°233.512 du 19.01.2016 ; CCE n°141 336 du 19.03.2015 ; CCE n°146 513 du 27.05.2015 ; CCE n° 151.399, du 31.08.2015 ; CCE n°151890 du 7.09.2015 ; CCE n° 157.132, du 26.11.2015 ; CCE n° 151.890, du 7.09.2015; CCE n° 151.399, du 31.08.2015).

2. Branches du moyen

2.1. Première branche

Le droit fondamental de la partie requérante à une procédure administrative équitable, ses droits de la défense, les principes généraux de droit administratif de bonne administration, le principe audi alteram partem, le droit d'être entendu et le devoir de minutie et de prudence, pris seuls et conjointement à l'article 74/11 (au regard de l'interdiction d'entrée) et pris seuls et conjointement à l'article 74/13 (au regard de l'interdiction d'entrée et de l'ordre de quitter le territoire), ont été méconnus par la partie défenderesse car la partie requérante n'a pas été mise en mesure de faire valoir utilement et effectivement ses arguments dans le cadre du processus décisionnel.

Non seulement la partie requérante n'a pas été invitée à faire valoir ses arguments à l'encontre d'un ordre de quitter le territoire sans délai ni à l'encontre d'une interdiction d'entrée de deux ans, mais, en outre, les garanties visant précisément à assurer que le droit d'être entendu soit exercé de manière « utile et effective » lui ont été refusées (point a. ci-dessous). Or, si ses droits avaient été respectés, la partie requérante aurait fait valoir des éléments qui auraient influé sur le processus décisionnel, et les décisions que se proposait de prendre la partie défenderesse auraient été différentes (point b. ci-dessous).

a) Quant à l'absence d'invitation à être entendu et le fait que la partie requérante n'a pas été mise en mesure de faire valoir utilement et effectivement ses arguments

Une série de garanties entourent le droit pour le requérant de faire valoir son point de vue « de manière utile et effective » et l'obligation corrélatrice de la partie défenderesse de rassembler l'ensemble des éléments pertinents pour décider, a fortiori en matière d'interdiction d'entrée où le législateur a rappelé explicitement l'obligation de tenir compte de « toutes les circonstances de l'espèce » (art. 74/11).

Afin d'être entendu, et de pouvoir se défendre, de manière utile et effective, la partie requérante aurait dû être invitée à faire valoir ses arguments, et l'exercice de son droit d'être entendu aurait dû être assorti de certaines garanties, telles celles listées à la présente branche du moyen et qui ont précisément fait défaut en l'espèce.

P. GOFFAUX définit les contours du droit d'être entendu comme suit (voy. P. GOFFAUX, Dictionnaire de droit administratif, 2ème éd., Bruxelles, Bruylant, p. 83, nous soulignons) :

« L'administré doit être averti au moyen d'une convocation suffisamment explicite de la mesure – et de ses motifs – que l'administration envisage de prendre à son égard et de l'objet et du but de l'audition afin de pouvoir utilement s'expliquer. » (CE, 16.09.1991, n°37.631 ; CE 3.04.1992, n°39.156 ; CE 19.04.2003, n°118.218 ; CE, CE 13.10.2004, n°135.969 ; CE 27.10.2005, n°150.866 ; CE 23.10.2007, n°176.049 ; CE 26.10.2009, n°197.310)

« Il doit pouvoir prendre connaissance de l'ensemble du dossier » (CE 1.07.1992, n°39.951 ; CE 28.10.1994, n°50.005)

L'administré doit aussi « disposer d'un délai suffisant pour faire utilement valoir ses observations. » (CE, 3.04.1992, n°39.156)

« La jurisprudence récente y inclut aussi le droit d'être assisté par un avocat qui peut prendre la parole lors de l'audition » (CE, 28.03.2006, n°157.044 ; CE, 11.09.2007, n°174.371).

Votre Conseil a souligné que ces garanties assortissent le droit d'être entendu afin de le rendre effectif, dans deux arrêts récents, se référant à la doctrine de I. OPDEBEEK : CCE n°200.486 du

28.02.2018 p. 7 et 8 ; CCE n°197.490 du 08.01.2018.

Le Conseil d'État a également rappelé que ces droits et garanties prévalent préalablement à chaque décision administrative ayant un objet distinct, tels un ordre de quitter le territoire et une interdiction d'entrée (CE n° 233.257 du 15 décembre 2015).

A l'instar de la Cour de justice de l'Union européenne, le Conseil d'Etat a déjà eu l'occasion de rappeler que dès lors que la partie défenderesse agit d'initiative et doit tenir compte de certains éléments dans le cadre du processus décisionnel, elle doit inviter l'étranger à faire valoir ses arguments de manière utile et effective (voy. notamment CE n° 230.293 du 24 février 2015).

Or, en l'espèce :

- A aucun moment, la question n'a été posée à la partie requérante – de manière claire et compréhensible - de savoir si elle avait des arguments à faire valoir à l'encontre d'un ordre de quitter le territoire et à l'encontre d'une interdiction d'entrée ;

- A aucun moment, la question n'a été posée à la partie requérante – de manière claire et compréhensible - de savoir si elle avait des arguments à faire valoir à l'encontre d'une privation de délai pour quitter le territoire et d'une interdiction d'entrée d'une durée de deux ans ;
- La partie requérante n'a pas été dûment informée des décisions que se proposait de prendre la partie défenderesse à son encontre ;
- La partie requérante n'a pas été dûment informée de ses droits dans le cadre du processus décisionnel ;
- La partie requérante n'a pas été dûment informée des informations et documents qu'elle pouvait faire parvenir à la partie défenderesse et qui seraient de nature à influencer sur les décisions ;
- La partie requérante n'a pas, et n'a pas pu, être assistée d'un conseil dans le cadre du processus décisionnel ;
- La partie requérante n'a pas été informée de son droit d'être assisté d'un conseil dans le cadre du processus décisionnel ;
- La partie requérante n'a pas eu accès à son dossier administratif préalablement à sa prise des décisions ;
- La partie requérante n'a pas été informée des dispositions légales qui pouvaient lui être appliquées ;
- La partie requérante n'a pas été dûment informée des enjeux sous-jacents les questions qui lui ont été posées, ni du fait, éventuel, que les agents de police agissaient sur ordre de l'Office des étrangers, dans le cadre d'une mission administrative ;
- La partie requérante n'a pas été dûment informée des éléments qui lui étaient reprochés ;
- La partie requérante n'a pas bénéficié d'un délai suffisant pour faire valoir ses observations ;

Les droits et garanties en cause, visant d'une part à ce que la partie requérante puisse effectivement et utilement faire valoir ses arguments, et, d'autre part, que la partie défenderesse statue en toute connaissance de cause, n'ont clairement pas été respectées.

b) *Éléments que la partie requérante aurait fait valoir si ses droits et les garanties précitées avaient été respectées*

Si ses droits et les garanties précitées avaient été respectées, la partie requérante aurait notamment fait valoir les éléments suivants, dont il incombait à la partie défenderesse de tenir compte, et qui auraient influé sur le processus décisionnel et modifié les décisions qu'elle se proposait de prendre :

- Le fait qu'il réside en Belgique depuis 16 ans (voy. exposé des faits) ;
- Le fait que sa seule famille est son père et sa mère et ses frères, avec qui il réside depuis son arrivée sur le territoire, ce qui entre dans le champ d'application de son droit fondamental à la « vie familiale » (voy. les documents en annexes) ; le fait que Rodrigo vit à Bruxelles avec son épouse et qu'il n'a pas fait l'objet d'une arrestation, de sorte qu'en cas d'expulsion vers le Brésil la famille F. A. (...) sera divisée sur deux continents différents ;
- Le fait qu'il a développé sa « vie privée », en ce compris sa vie sociale, en Belgique (voy. les documents en annexe) ;
- Le fait qu'il a réalisé toute sa scolarité en Belgique et qu'il est actuellement étudiant en deuxième bloc bac en architecture à Loci Bruxelles (voy. les documents en annexe) ; qu'en cas de retour, toutes ses études seront interrompues et qu'il aura perdu plusieurs années d'études ;
- Le fait qu'il n'est plus retourné au Brésil depuis ses 5 ans et qu'il n'y a plus aucune famille proche, hormis un grand-père maternel qu'il considère comme un inconnu ; qu'il n'a donc aucune attache sur place et qu'il ne veut pas y retourner ;
- Le fait qu'il qu'une demande d'autorisation de séjour 9bis est en cours de préparation par le Siréas (pièce 3) ;
- Le fait qu'il souhaite pouvoir rester résider en Belgique et mettre en place les démarches administratives pouvant lui octroyer un titre de séjour ;
- Le fait qu'il aurait souhaité vérifier la teneur de son dossier administratif préalablement à la formulation de ses observations, afin que celles-ci soient le plus pertinentes possibles et qu'il puisse étayer son dossier relativement à sa vie familiale, son état de santé, son parcours, et ses attaches ;
- Le fait qu'il souhaitait être assistée d'un conseil, afin que ses explications et documents soient formulés de la manière la plus adéquate possible et puissent influencer sur le processus décisionnel ;
- Le fait qu'il souhaitait que les propos qu'il a tenus au poste de police soient actés et relus, avant signature, pour en garantir la véracité ; à défaut, les rapports établis, unilatéralement, n'ont qu'une force probante limitée et leur contenu est sujet à caution ;
- Le fait qu'il souhaitait que des questions claires lui soient adressées et qu'il soit informée des tenants et aboutissants de la procédure administrative dont il faisait l'objet, et des décisions que se proposait de prendre la partie défenderesse pour qu'il mesure les conséquences de ses propos : il aurait ainsi pu détailler sa situation, « exposer » sa vie privée, présenter les documents utiles (dont ceux en annexe), et ne pas se voir sommer de quitter le territoire immédiatement, et en être interdit pour une durée particulièrement longue, de deux ans ;

Force est de constater qu'« il ne peut être exclu que lesdits éléments, dans les circonstances de l'espèce, ne soient pas de nature à avoir une incidence sur le sens de la décision. » (CCE n°187 501 du 24.05.2017).

Le requérant n'a pas été mis dans les conditions adéquates que pour pouvoir présenter aux autorités la réalité de sa situation, particulièrement en ce qui concerne des éléments fondamentaux relatifs à sa situation privée et mentale/de santé, ni dans les conditions adéquates que pour pouvoir peser et mesurer l'importance de ses déclarations au moment où elles ont été recueillies.

La partie requérante souligne que si le dossier administratif devait comporter des documents auxquels la partie défenderesse entend conférer une portée qui soit de nature à contester les présents griefs (formulaire, rapport d'audition, compte rendu administratif,...), il est important de noter que ces éléments ne rencontrent pas les garanties rappelées ci-dessus. Votre Conseil a déjà eu l'occasion de le dire pour droit dans d'autres affaires similaires (CCE n° 178 501 du 28 novembre 2016 ; CCE n° 178 376 du 24 novembre 2016 ; CCE n° 169 021 du 3 juin 2016). En outre, il n'en est fait nulle mention dans la motivation des décisions, en conséquence de quoi ils ne pourraient pas valablement fonder ces décisions. Évidemment, toute tentative de motivation a posteriori serait vaine puisqu'illégale.

Au vu de l'ensemble de ces éléments, il convient de constater que les normes en cause ont été méconnues et que les décisions entreprises doivent être suspendues puis annulées.

2.2. Deuxième branche

La partie défenderesse n'a pas cherché à réunir tous les éléments utiles pour statuer en toute connaissance de cause et fonder ses décisions sur une évaluation de tous les éléments pertinents, et particulièrement les éléments listés dans la première branche, point b, ce qui constitue un défaut de minutie, lequel rejaillit sur une motivation inadéquate, puisqu'elle ne témoigne nullement d'une prise en compte suffisante des éléments concrets du cas d'espèce, comme l'imposent pourtant les articles 74/11 (pour l'interdiction d'entrée), 74/13 et 74/14 LE (pour l'interdiction d'entrée et l'ordre de quitter le territoire sans délai).

Quant à l'article 74/11 LE particulièrement, et l'obligation de tenir compte de toutes les circonstances propres à l'espèce dans le cadre de la prise d'une interdiction d'entrée et la détermination de sa durée, le législateur belge n'a pas manqué de rappeler lors des travaux parlementaires : "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). »

L'article 11 de la Directive Retour (2008/115) que cette disposition entend transposer prévoit cela :

« La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant dûment compte de toutes les circonstances propres à chaque cas » ; Le considérant 6 expose : « Conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier. Lorsqu'ils utilisent les formulaires types pour les décisions liées au retour, c'est-à-dire les décisions de retour et, le cas échéant, les décisions d'interdiction d'entrée ainsi que les décisions d'éloignement, les États membres devraient respecter ce principe et se conformer pleinement à l'ensemble des dispositions applicables de la présente directive. » Le considérant 14 concerne expressément les interdictions d'entrée et qu'il souligne : « La durée de l'interdiction d'entrée devrait être fixée en tenant dûment compte de toutes les circonstances propres à chaque cas ».

La motivation de la durée de l'interdiction d'entrée (CCE nr 108.577 du 26 août 2013, nr 106.581 du 10 juillet 2013 ; nr 105 587 du 21 juin 2013), et la motivation du délai (ou de l'absence de délai) pour quitter le territoire (CCE 187 290 du 22.05.2017), doivent être dûment motivées. Conformément à ces jurisprudences, il s'agit de composantes décisionnelles, qui, si elles sont entachées d'un défaut de motivation, entraînent l'annulation de l'ensemble de la décision.

Ce n'est pas le cas en l'espèce, et que de nombreux éléments n'ont pas été pris en compte, comme souligné ci-dessus.

Partant, les décisions doivent être suspendues puis annulées.

2.3. Troisième branche

Les décisions violent le principe de proportionnalité, le droit fondamental à la vie privée, et les obligations de motivation dès lors que les conséquences néfastes des décisions pour le requérant sont démesurées, et aussi parce que ces conséquences n'ont pas été dûment « mises en balance », dans le cadre de la prise des décisions.

La Cour européenne des droits de l'homme (Cour EDH, arrêt du 2 août 2001, Boulthif c. Suisse ; Cour EDH, arrêt du 15 juillet 2003, Mokrani/France, §§ 30 et 31 ; Cour EDH, arrêt du 17 avril 2014, Paposhvili c. Belgique, par. 141) et Votre Conseil ont déjà eu, maintes fois, l'occasion de rappeler qu'une analyse « aussi rigoureuse que possible » s'impose, dès lors que le droit à la vie privée et familiale est en cause (CCE n°159 065 du 19.12.2015 ; CCE n°143 483 du 16.04.2015 ; CCE n°139 759 du 26.02.2015 ; CCE

25.10.2013, n°112 862 ; CCE n° 31 274 du 8.09.2009; CCE n° 37 703 du 28.01.2010). Il s'agit d'un devoir de minutie « renforcé », rappelé par l'article 74/13 LE.

Les décisions ne sont pas motivées de manière adéquate quant à l'atteinte portée dans la vie privée du requérant qui réside en Belgique depuis plus de 16 ans et qui y est arrivé à l'âge de 5 ans.

Au titre de sa vie privée, il convient particulièrement d'avoir égard à ses attaches sociales en Belgique (documents en annexe) :

“La Cour rappelle que la « vie privée » est une notion large qui ne se prête pas à une définition exhaustive (Sidabras et Džiautas c. Lituanie, nos 55480/00 et 59330/00, § 43, CEDH 2004-VIII). En effet, l'article 8 de la Convention protège le droit à l'épanouissement personnel (K.A. et A.D. c. Belgique, nos 42758/98 et 45558/99, § 83, 17 février 2005), que ce soit sous la forme du développement personnel (Christine Goodwin c. Royaume-Uni [GC], no 28957/95, § 90, CEDH 2002-VI) ou sous l'aspect de l'autonomie personnelle, qui reflète un principe important sous-jacent dans l'interprétation des garanties de l'article 8 (Pretty c. Royaume-Uni, no 2346/02, § 61, CEDH 2002-III). Si la Cour admet, d'une part, que chacun a le droit de vivre en privé, loin de toute attention non voulue (Smirnova c. Russie, nos 46133/99 et 48183/99, § 95, CEDH 2003-IX (extraits)), elle considère, d'autre part, qu'il serait trop restrictif de limiter la notion de « vie privée » à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle (Niemietz c. Allemagne, 16 décembre 1992, § 29, série A no 251-B). L'article 8 garantit ainsi la « vie privée » au sens large de l'expression, qui comprend le droit de mener une « vie privée sociale », à savoir la possibilité pour l'individu de développer son identité sociale. Sous cet aspect, ledit droit consacre la possibilité d'aller vers les autres afin de nouer et de développer des relations avec ses semblables (voir, en ce sens, Campagnano c. Italie, no 77955/01, § 53, CEDH 2006-V, et Bigaeva c. Grèce, no 26713/05, § 22, 28 mai 2009). » (Cour EDH, Özpinar c. Turquie, 19 octobre 2011).

Aucune mise en balance réelle n'est intervenue, ni ne ressort de la motivation, et le simple fait que la partie adverse estime que ce n'est pas disproportionné n'est pas suffisant.

Partant, le défaut de motivation est établi. En outre, sommer le requérant de quitter le territoire sans délai, et lui interdire le territoire pour 2 ans, est disproportionné au regard de ses attaches en Belgique et du manque total d'attache au Brésil.

2.4. Quatrième branche

L'interdiction d'entrée étant essentiellement fondée sur l'ordre de quitter le territoire, les illégalités qui affectent celui-ci affectent également la légalité de l'interdiction d'entrée.

L'annulation de l'ordre de quitter le territoire, de même que sa disparition de l'ordonnancement juridique, rendraient l'interdiction d'entrée caduque et donc non valablement motivée et illégale.

2.5. Cinquième branche

La motivation en droit et en fait, relative au « risque de fuite », qui fonde à la fois l'absence de délai pour quitter le territoire, la décision de reconduire la partie requérante à la frontière, et l'interdiction d'entrée, est erronée et insuffisante.

Le « défaut de collaboration » vanté en termes de décisions procède d'une interprétation déraisonnablement extensive de ce critère, ce qui ne se peut : s'agissant d'un régime dérogatoire, et défavorable à l'administré. En outre, la motivation y relative n'est manifestement pas en adéquation avec la situation du requérant : on voit mal pourquoi un PV établi par la police de Dilbeek le 25.06.2019 pour travail illégal (?) démontrerait une absence de collaboration du requérant avec la police.

Il n'y a pas de risque de fuite en l'espèce :

- Le requérant vit en Belgique depuis plus de 16 ans ;
- La partie adverse avait connaissance de l'adresse du requérant et du lieu de travail de son père ; d'ailleurs la police de Dilbeek l'a trouvé à plusieurs reprises à cette adresse ;
- Le requérant va à l'université et doit continuer à suivre ses cours ;
- La famille du requérant vit en Belgique (sauf Daniel) ;

Dès lors, l'article 74/14 LE, les obligations de motivation et de minutie sont méconnues, et l'atteinte portée dans le droit fondamental à la vie privée et familiale du requérant est illégale car mal motivée, non minutieusement évaluée, et disproportionnée.”

3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat, waar de verzoekende partij de schending aanhaalt van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, deze artikelen betrekking hebben op een verwijderingsmaatregel, terwijl de in casu bestreden beslissing een inreisverbod betreft. Deze artikelen worden dan ook niet dienstig aangehaald. De Raad gaat enkel in op de onderdelen die betrekking hebben op het bestreden inreisverbod, gelet op de vastgestelde onontvankelijkheid van het beroep gericht tegen de verwijderingsmaatregel.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr.

124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat in casu de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing. De voorziene motivering stelt verzoekende partij in staat kennis te nemen van de redenen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Verzoekende partij kent deze motieven ook, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel. Er is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.5. Verzoekende partij meent dat artikel 8 EVRM geschonden is en verwijst in essentie naar haar verblijf van zestien jaar in België waarbij zij pas vijf was toen zij naar België is gekomen samen met haar ouders en broers. Zij betoogt dat zij hier een privéleven heeft opgebouwd, meer bepaald sociale bindingen, en dat er geen juiste belangenafweging is geschied. Zij stelt geen enkele band meer te hebben met Brazilië.

3.6. Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag als annulatierechter desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissing. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

De Raad wijst er vooreerst op dat de verwerende partij aangaande het gezinsleven van verzoekende partij als volgt heeft gemotiveerd:

“Uit het administratief dossier blijkt dat hij in België woont bij zijn ouders en zijn 2 broers. Dit geeft betrokkene niet automatisch een verblijfsrecht. Uit illegaal verblijf, wat conform artikel 75 van de Vreemdelingenwet een misdrijf is, kunnen geen rechten geput worden. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/ Letland, § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te

staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). Bovendien verblijft geheel het gezin zonder verblijfsrecht in het Rijk. De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurio en a./Slovenië, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. De verwijdering van het grondgebied heeft in casu betrekking op het hele gezin. De verwijderingsbeslissing brengt dus geen verbreking van de familiale cel teweeg, te meer daar daar de andere gezinsleden eveneens verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten hebben genegeerd, waardoor betrokkene niet ernstig kan voorhouden dat hij enkel in België deel kan blijven uitmaken van het gezin.

De verwijdering is immers beslist voor het hele gezin. Zij dienen tezamen het Rijk te verlaten en terug te keren naar het land van herkomst of een land waar zij op wettelijke wijze binnen kunnen. Betrokkene kan dus samen met het gehele gezin waarvan hij deel uitmaakt, het gezinsleven verderzetten in het land van herkomst of elders.

Lezing van het administratief dossier leert inderdaad dat ook de ouders en de broers (allen meerderjarig) van verzoekende partij nooit zijn toegelaten tot verblijf en dat ook zij verwijderingsmaatregelen betekend hebben gekregen zodat verzoekende partij bezwaarlijk kan stellen dat haar familie nooit een verwijderingsmaatregel heeft gekregen. De verwerende partij kan aldus gevolgd worden waar zij stelt dat het hele gezin het grondgebied dient te verlaten. Bijgevolg houdt het bestreden inreisverbod geen breuk in het gezinsleven in. Bovendien blijkt dat de vader van verzoekende partij op 25 juni 2019 ten aanzien van de politie verklaarde dat één zoon ondertussen naar Portugal is verhuisd om daar proberen geregulariseerd te worden aangezien het hier niet lukt zodat verzoekende partij bezwaarlijk kan voorhouden met deze meerderjarige broer een beschermenswaardig gezinsleven in België te hebben waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden. Ook de andere zoon zou blijkens de verklaringen van de vader samenwonen in België met een vrouw zodat ook hier niet blijkt dat verzoekende partij met deze andere meerderjarige broer een beschermenswaardig familieleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM. Verder verklaarde verzoekende partij op 29 oktober 2019 aan de politie zelf dat haar moeder zich op dit ogenblik in Brazilië bevindt. Dit wordt verder bevestigd in de getuigenverklaring van 31 oktober 2019 van een pastoor (gevoegd aan het verzoekschrift UDN van de vader van verzoekende partij) waarin deze verklaart dat de moeder van verzoekende partij alsook één van de broers van verzoekende partij zich actueel in Brazilië bevinden om reden van het overlijden van de grootmoeder van verzoekende partij. Gelet op de volledig illegale verblijfsstatus van het gehele gezin, tezamen met de vaststelling dat er geen effectieve hinderpalen worden aangevoerd die een terugkeer naar Brazilië verhinderen (zie ook bespreking lager) toont verzoekende partij geenszins aan dat een verderzetting van het gezinsleven in Brazilië, land waarvan het gehele gezin de nationaliteit heeft, niet mogelijk is.

Ook wat betreft het aangevoerde privéleven heeft de verwerende partij gemotiveerd:

“Er blijkt verder ook niet dat hij eventuele vriendschapsrelaties die hij zou hebben opgebouwd in precair verblijf, niet vanuit het buitenland kan onderhouden. Rekening houdende met de omstandigheden van de zaak, blijkt niet dat wanneer het privéleven dat betrokkene in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole en met maatregelen ter bescherming van de openbare orde, dit leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in zijn privéleven. Voor zover betrokkene aanhaalt dat het centrum van zijn belangen in België ligt omdat hij zijn leven alhier opgebouwd zou hebben en structuur gegeven en hij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht zou hebben in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

Gelet op wat vooraf gaat primeert het algemeen belang op het privaat belang, en bestaat en rust er geen positieve verplichting op België, waardoor de doelstellingen van de vreemdelingenwet, die een politiewet is, in acht moeten worden genomen. Bijgevolg wordt geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk gemaakt.” En: “Betrokkene haalt zijn studie intenties in België aan. Het recht op onderwijs bevat echter geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast. (EHRM 19 oktober 2012, nrs.

43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). In het kader van zijn re-integratie kan betrokkene de verbeterde en verworven competenties, ten gevolge van de reeds gedane studies in België, inzetten in het land van herkomst. Betrokkene kan vanop de bevoegde consulaire of diplomatieke post in het buitenland een aanvraag tot studies in België indienen vanaf de datum waarop betrokkene voldoet aan de juridische voorwaarden om dergelijke aanvraag in te dienen.”

Wat betreft het aangevoerde privéleven wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan enig bestaand recht op verblijf in het Rijk. Er kan derhalve niet worden gesteld dat deze beslissing een inmenging vormt in verzoekers privéleven. Er dient hierbij te worden aangegeven dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds meermaals heeft aangegeven dat wanneer een vreemdeling in een dergelijke situatie een staat confronteert met een privé- en gezinsleven als een voldongen feit (“fait accompli”) er op deze staat geen uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting rust op deze vreemdeling toe te laten zich te vestigen. Het EHRM oordeelt dat in regel, vreemdelingen in deze situatie, niet vermogen te verwachten dat hen enig verblijfsrecht zal worden toegestaan (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12.738/10, Jeunesse/ Nederland).

Voorliggende zaak kan niet worden vergeleken met zaken waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van vreemdelingen die door het EHRM worden beschouwd als “gevestigde vreemdelingen”, met andere woorden vreemdelingen die formeel tot een verblijf werden toegelaten (EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S./ Zwitserland).

In zaken, zoals in de voorliggende, waarbij niet enkel de bescherming van een privéleven aan de orde is, doch waar het tevens handelt over een immigratiekwestie, dienen andere gegevens in aanmerking te worden genomen. Het EHRM gaf al aan dat in zaken die ook immigratiekwesties betreffen de mate waarin een privéleven zou worden aangetast, de banden in de verdragsstaat, de vraag of er onoverbrugbare obstakels bestaan om een privéleven verder te zetten in het land van oorsprong van de vreemdeling en of er redenen bestaan die verband houden met de immigratiecontrole

Ook belangrijk bij de te maken afweging is het antwoord op de vraag of een privéleven tot stand werd gebracht op het ogenblik dat de betrokken personen reeds wisten dat de verblijfsstatus dusdanig was dat het van meet af aan duidelijk was dat de mogelijkheid tot voortzetting van een gezins- of privéleven in een bepaalde staat precair was. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM zal, indien dit het geval is, slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kunnen worden besloten dat de verwijdering van een vreemdeling aanleiding geeft tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Hoewel verzoekende partij als minderjarige haar ouders is gevolgd en omwille van de keuze van de ouders in België heeft verbleven op illegale wijze, zodat het haar op dat moment niet kan aangewreven worden dat zij een privéleven in België heeft opgebouwd terwijl zij illegaal was, dient echter eveneens mee in rekening te worden genomen dat verzoekende partij op 3 mei 2016 meerderjarig is geworden. Ondanks het feit dat zij op de hoogte moet geweest zijn van haar illegale verblijfsstatus, gelet op de diverse afwijzingen van de verblijfsaanvragen van haar ouders en de bevelen die haar ouders (en meerderjarige broers) werden gegeven om het grondgebied te verlaten, heeft verzoekende partij evenwel gedurende meer dan drie jaar stilgezeten en geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om haar situatie te regulariseren. Verzoekende partij wist aldus dat zij hogere studies aanvatte in volledig illegaal verblijf en ondernam geen stappen om aan deze situatie te remediëren. Ook nadat zij door de politie geïnterpelleerd werd op 25 juni 2019 ten gevolge waarvan proces-verbaal werd opgesteld wegens illegale tewerkstelling en waarbij haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, heeft de verzoekende partij niet de nodige voortvarendheid getoond om iets te doen aan haar illegale verblijfsstatus. De e-mails die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt kunnen niet anderszins doen besluiten. Immers betreffen dit mails van 29 oktober 2019 (dag nadat de verzoekende partij de bestreden beslissing betekend heeft gekregen) waaruit slechts blijkt dat verzoekende partij op een niet nader bepaalde datum een sociaal werker heeft gecontacteerd om een regularisatieaanvraag in te dienen. De sociaal werker stelt dat zij deze aanvraag nog moet opstellen. Verder stelt zij dat verzoekende partij sinds haar meerderjarigheid geen enkele stap ondernomen heeft inzake haar verblijf.

Gelet op het jarenlange – weze illegale – verblijf van verzoekende partij kan aangenomen worden dat zij sociale relaties heeft opgebouwd in België (zie de voorgelegde stavingstukken gevoegd aan het verzoekschrift). Verzoekende partij betoogt zelf ook dat zij een vriendenkring alhier heeft. De verwerende partij heeft er evenwel op gewezen dat niet blijkt dat zij deze vriendschapsrelaties niet kan onderhouden vanuit het buitenland. De Raad acht deze beoordeling niet kennelijk onredelijk in het licht van de vaststelling dat verzoekende partij als jongvolwassene nog steeds inwoont bij haar ouders

waarvan aldus geacht mag worden dat de ouders een zeer belangrijk en essentieel onderdeel in het privéleven van verzoekende partij vormen. Er blijkt niet dat de ouders van verzoekende partij niet terug kunnen naar het herkomstland om aldaar hun gezins- en privéleven verder te zetten. Zoals blijkt uit het arrest tot verwerping van het annulatieberoep van de vader van verzoekende partij (arrest nr. 236 423 van 5 juni 2020) heeft haar vader het overgrote deel van zijn leven in Brazilië doorgebracht (net zoals haar moeder trouwens) en mag ook redelijkerwijze aangenomen worden dat haar ouders in Brazilië nog familie hebben wonen of alleszins aldaar nog over sociale contacten beschikken. Haar ouders – die geacht moeten worden een belangrijk, zoniet het belangrijkste, onderdeel te vormen van haar privéleven – kunnen verzoekende partij aldus ondersteunen in het verderzetten en opbouwen van een privéleven in Brazilië, land waarvan verzoekende partij de nationaliteit heeft en waarvan verzoekende partij ook niet aangeeft dat zij de taal niet machtig zou zijn (uit het gehoorverslag van 28 oktober 2019 blijkt trouwens dat bij taal ondermeer “PORTUGEES” aangegeven staat). Het betoog dat zij geen enkele binding zou hebben met haar land van herkomst is in het licht van voorgaande vaststellingen dan ook niet afdoende om de bestreden beslissing te ontcrachten. De contacten met de vriendenkring die de verzoekende partij in België heeft opgebouwd kan zij voorts onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Ook belet deze vrienden niets om verzoekende partij op geregelde tijdstippen te bezoeken in het herkomstland.

Ook wat betreft haar studies heeft de verwerende partij op niet kennelijk onredelijke wijze geoordeeld, rekening houdende met de omstandigheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken, dat zij de opgedane kennis en competenties kan inzetten in het herkomstland en verder dat verzoekende partij een aanvraag kan indienen om haar studies in België verder te zetten vanaf de datum waarop zij voldoet aan de juridische voorwaarden om dergelijke aanvraag in te dienen. Gelet op het feit dat verzoekende partij haar hogere studies als meerderjarige in volledig illegaal verblijf aanvatte en zij zich daarvan bewust moest zijn, is deze beoordeling geenszins onevenwichtig, temeer verzoekende partij ook niet aantoonde dat zij in Brazilië niet verder kan studeren.

De Raad wijst voorts nog op de rechtspraak van het EHRM waaruit blijkt dat de verdragsstaten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen te controleren (zie, inter alia, *Vilvarajah and Others v. the United Kingdom*, 30 October 1991, § 102 Series A no. 215, p. 34). Het Hof is er zich wel van bewust dat, wanneer verdragsstaten de aanwezigheid van vreemdelingen op hun grondgebied tolereren terwijl deze een beslissing afwachten inzake een verblijfsaanvraag of een beroep tegen zulke beslissing, dit de betrokkenen in staat stelt deel te nemen aan de maatschappij in het gastland en relaties te vormen alsook een familieleven aldaar te stichten. Desalniettemin, zoals hoger reeds gezegd, houdt dit geenszins in dat de autoriteiten van de verdragsstaat als gevolg hiervan verplicht zijn ingevolge artikel 8 EVRM deze vreemdeling toe te laten zich te settelen in het land. Een parallel kan getrokken worden met de situatie waarin een persoon die, zonder te voldoen aan de van kracht zijnde wetgeving, de autoriteiten van een verdragsstaat confronteert met zijn of haar aanwezigheid in het land als een “fait accompli”. Het Hof heeft reeds geoordeeld dat, in het algemeen, personen in dergelijke situatie geen enkele rechtmatige verwachting kunnen koesteren dat hen een verblijfsrecht zal worden toegekend (zie *Darren Omoregie and Others v. Norway*, no. 265/07, § 64, 31 July 2008; *Roslina Chandra and Others v. the Netherlands (dec.)*, no. 53102/99, 13 May 2003; and *Yash Priya v. Denmark (dec.)*, no. 13594/03, 6 July 2006).

Met betrekking tot huidige zaak erkent de Raad samen met de verwerende partij dat verzoekende partij meer dan zestien jaar verbleven heeft in België en alhier deelgenomen heeft aan het sociale leven. Maar tegelijk stelt de Raad vast dat alle verblijfsaanvragen van de ouders van verzoekende partij (op een moment dat verzoekende partij nog minderjarig was) binnen een redelijke termijn werden afgewezen en dat verzoekende partij op het ogenblik van haar meerderjarigheid zelf geen enkele demarche heeft ondernomen om haar illegale verblijfsstatus te remediëren, en dit gedurende meer dan drie jaar. Verder wisten de ouders van verzoekende partij dat zij mogelijk niet verder konden verblijven in België en ook de verzoekende partij zelf kan, zeker vanaf haar meerderjarigheid, niet onwetend geweest zijn over haar illegale verblijfsstatus en de mogelijkheid dat zij alhier niet verder kon verblijven. Noch het gezin van verzoekende partij, noch verzoekende partij zelf hebben ooit enig verblijfsrecht verkregen in België. Integendeel, zowel het gezin van verzoekende partij als verzoekende partij zelf hebben het bevel gekregen het Belgisch grondgebied te verlaten en waren dus allen onder de verplichting België te verlaten. Hieruit volgt dat zowel het gezin van verzoekende partij als verzoekende partij zelf (zeker sinds haar meerderjarigheid) meerdere jaren in België verbleven hebben ondanks geldende verwijderingsmaatregelen. Verder blijkt dat de ouders van verzoekende partij een belangrijk onderdeel vormen van haar privéleven en er geen hinderpalen zijn om haar gezins- en privéleven met haar ouders in Brazilië verder te zetten of uit te bouwen. Verzoekende partij heeft de nationaliteit van

Brazilië en er liggen geen gegevens voor dat zij de taal niet machtig is. Verder blijkt ook niet dat, indien gewenst, zij haar studies aldaar niet verder kan zetten. Verzoekende partij brengt ook geen concrete argumenten aan waarom zij het contact met haar Belgische vriendenkring niet kan onderhouden via moderne communicatiemiddelen of bezoeken door de vrienden in Brazilië. Gelet op de omstandigheden van de zaak kan het langdurige verblijf en de opgebouwde banden die daaruit voortvloeien in België niet overtuigen om te oordelen dat de verwerende partij de private belangen van de verzoekende partij niet juist heeft afgewogen ten aanzien van het openbaar belang, zijnde de immigratiecontrole. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er een disproportionele inmenging is gebeurd in haar privéleven (cfr. B.V. t. Zweden, Decision, application n° 57442/11, van 13 november 2012; Danelyan t. Zwitserland, Decision, application n° 76424/14 en 76435/14 van 29 mei 2018).

3.7. Het inreisverbod voor een duurtijd van twee jaar vormt – in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt – gelet op voorgaande bespreking geen schending van artikel 8 EVRM. Artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de EU komt inhoudelijk overeen met artikel 8 van het EVRM. Gelet op voorgaande maakt de verzoekende partij evenmin een schending van dit artikel aannemelijk.

3.8. Waar verzoekende partij in een vierde onderdeel van het middel aanhaalt dat de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 oktober 2019 ook de nietigverklaring van het bestreden inreisverbod met zich meebrengt, wijst de Raad erop dat de vordering tot schorsing tegen voormeld bevel verworpen werd bij uiterst dringende noodzakelijkheid en dat het beroep tot nietigverklaring tegen dit bevel thans onontvankelijk is bij gebrek aan belang zodat dit argument niet meer dienstig is.

3.9. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft voorts gesteld dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12).

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt wel degelijk dat zij voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing gehoord werd en dat zij alle elementen met betrekking tot haar persoonlijke situatie heeft kunnen meedelen. Zo blijkt dat verzoekende partij op 28 oktober 2019 om 9u15 gehoord werd en dat zij *“geïnformeerd werd via een informatieblad over de gedwongen verwijdering maatregel die de overheid hem wenst op te leggen en de vragen die hem gesteld worden”*. Verzoekende partij verklaarde naar aanleiding van dit gehoor dat zij sinds maart 2003 in België verblijft en dat zij geen reden heeft om in België te zijn waaraan zij toevoegt dat zij in België blijft voor haar studies en dat zij in het tweede jaar architectuur zit aan de UCL. Op de vraag waarom zij niet terugkeerde of kan terugkeren naar Brazilië antwoordde verzoekende partij dat zij haar leven hier heeft opgebouwd en wijst zij op haar studies (lagere, middelbare en hogere), haar vriendenkring en haar familie. Verder verklaarde zij nergens internationale bescherming te hebben aangevraagd en dat haar vingerafdrukken nergens werden genomen. Zij stelde allergieën te hebben met betrekking tot temperatuurverschillen. Tenslotte stelde zij geen duurzame relatie of kinderen te hebben in België.

Het gegeven dat haar niet expliciet werd meegedeeld dat haar ook een inreisverbod kon opgelegd worden, doet geen afbreuk aan het feit dat het hoorrecht door de verwerende partij gerespecteerd werd. Immers toont de verzoekende partij niet aan dat de vragen die haar gesteld werden geen relevantie hebben met betrekking tot het inreisverbod. Zij maakt niet aannemelijk welke andere nuttige informatie dan degene die zij heeft aangebracht zij nog had kunnen meedelen inzake het inreisverbod. Verzoekende partij toont niet aan dat de vraagstelling naar onder meer het hebben van gezins- of familieleden of redenen die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen niet mede relevant zouden zijn wat het inreisverbod betreft of waarom de gestelde vragen concreet dan niet volstonden.

Er blijkt ook niet dat het hoorrecht inhoudt dat de overheid er steevast toe is gehouden de illegaal verblijvende derdelander voorafgaand aan het gehoor dat plaatsvindt met het oog op de uitvaardiging van een welbepaalde beslissing, in kennis te stellen van het voornemen om jegens hem een dergelijke beslissing vast te stellen of van de gegevens waarop zij haar beslissing wil baseren (HvJ 11 december 2014, C 249/13, Khaled Boudjlida, 55).

Zoals hoger reeds gesteld maakt verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk dat de gestelde vragen geen relevantie zouden hebben met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar. Ingevolge de teneur van de vragen kan verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden niet te beseffen in kader waarvan zij gehoord werd en welke mogelijke beslissing haar boven het hoofd hing.

Verder blijkt niet dat het gegeven dat verzoekende partij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing niet werd bijgestaan door een raadsman haar verhinderd heeft elementen aan te brengen die van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming inzake de bestreden beslissing. Immers wordt verzoekende partij thans wel bijgestaan door een raadsman en slaagt zij er evenmin in elementen aan te brengen die getuigen van een schending van het hoorrecht (zie ook verder). Er is de Raad verder geen regel van behoorlijk bestuur bekend die zou inhouden dat een bestuur een vreemdeling waarvan werd vastgesteld dat hij illegaal in België verblijft slechts mag horen indien een advocaat aanwezig is en nadat hij inzage kreeg in het administratief dossier.

In ieder geval benadrukt de Raad verder ook dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Uit haar toelichting blijkt niet dat zij dergelijke informatie nog had kunnen verschaffen. Verzoekende partij beperkt er zich immers toe te stellen dat zij al zestien jaar in België verblijft, dat haar enige familie haar ouders en broers zijn waarmee zij in België een gezinsleven heeft, dat haar broer in Brussel woont met zijn echtgenote en geen verwijderingsmaatregel heeft gekregen, dat zij een privéleven heeft ontwikkeld in België, dat zij gans haar schooltijd in België heeft doorgemaakt en thans hogere studies volgt, dat zij bij terugkeer haar studies zal moeten onderbreken, dat zij sinds haar vijfde niet meer is teruggekeerd naar Brazilië en er niemand meer heeft buiten een grootvader die zij als onbekende beschouwt, dat zij dus geen binding meer heeft met Brazilië, dat zij een regularisatieaanvraag voorbereidt en in België een verblijfsmachtiging wenst te krijgen, en dat zij graag haar administratief dossier had geraadpleegd om haar opmerkingen te formuleren aangaande haar familieleven, haar gezondheidstoestand en haar parcours en bindingen.

Alle elementen die de verzoekende partij opsomt aangaande haar verblijf in België, haar gezinsleven en privéleven zijn gegevens die de verwerende partij reeds kenbaar waren en waarmee de verwerende partij rekening heeft gehouden. Waar zij nog betoogt dat zij een regularisatieaanvraag voorbereidt en graag in België een verblijfsvergunning zou krijgen, maakt zij niet aannemelijk dat dit element van invloed had kunnen zijn op de besluitvorming, temeer verzoekende partij sinds haar meerderjarigheid gedurende meer dan drie jaar de mogelijkheid heeft gehad om dergelijke aanvraag in te dienen doch dit nagelaten heeft. Bovendien heeft het indienen van een regularisatieaanvraag an sich geen schorsende werking. Verzoekende partij heeft verder, naar aanleiding van het indienen van haar verzoekschrift, de kans gehad haar administratief dossier op de Raad te raadplegen doch de advocaat van verzoekende partij heeft ter terechtzitting geen andere opmerkingen geformuleerd dan dewelke uiteengezet in het verzoekschrift. Zij verwees ter terechtzitting slechts naar het verzoekschrift. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat een inzage in het administratief dossier pertinente gegevens aan het licht hadden kunnen brengen die van invloed had kunnen zijn op de besluitvorming.

Verzoekende partij brengt voorts ook geen elementen aan waaruit zou blijken dat hetgeen geacteerd werd tijdens haar gehoor niet zou stroken met hetgeen zij werkelijk verklaard heeft.

Verder heeft verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure alle stavingstukken die zij nuttig achtte naar voren kunnen brengen en blijkt evenmin dat deze een ander licht kunnen werpen op de besluitvorming.

Er wordt geenszins aangetoond dat verzoekende partij enig nuttig gegeven niet heeft kunnen meedelen of dat verwerende partij enige dienstige inlichting niet kende alvorens zij de bestreden beslissing nam.

3.10. Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van het hoorrecht aannemelijk.

3.11. Gelet op de bespreking hoger maakt de verzoekende partij met haar betoog dat de verwerende partij conform artikel 74/11 van de vreemdelingenwet rekening moet houden met de specifieke elementen eigen aan haar zaak, geenszins aannemelijk dat dit in casu niet gebeurd is. Zoals duidelijk blijkt uit het administratief dossier heeft verzoekende partij een verwijderingsmaatregel naast zich neer gelegd. Verder heeft de verwerende partij omstandig gemotiveerd waarom het ingeroepen familie- en

privéleven alsook de gezondheidstoestand van verzoekende partij het opleggen van een inreisverbod niet in de weg staat. Het is geenszins kennelijk onredelijk om – gelet op de specifieke elementen die de zaak van verzoekende partij kenmerken – te oordelen dat een inreisverbod van twee jaar in casu wel degelijk proportioneel is.

3.12. Waar verzoekende partij in een vijfde onderdeel ten slotte nog kritiek uit op *“het risico op onderduiken”* wijst de Raad erop dat dit aspect betrekking heeft op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod an sich. Het loutere gegeven dat dit aspect herhaalt wordt in het inreisverbod doet hier geen afbreuk aan. Voor zover als nodig wijst de Raad er bovendien nog op dat, waar verwerende partij de illegale tewerkstelling van verzoekende partij meeneemt in de overweging inzake de duur van het inreisverbod, verzoekende partij niet ontkent dat ten aanzien van haar een proces-verbaal wegens illegale tewerkstelling werd opgesteld en het geenszins kennelijk onredelijk is van de verwerende partij, naast het persisteren in illegaal verblijf, ook dit element mee te nemen als reden waarom een inreisverbod voor een duur van twee jaar meer dan proportioneel is.

3.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER